

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Institutiones Theologiæ Mysticæ, Seu Facilem & practicum modum
Exercitia Spiritualia S.P. Ignatii Loyolæ per octiduum faciendi - item
triduanam recollectionem fructosè instituendi complectens, Et
Sacerdotibus Præcipuè, aut de Sacerdotali Statu suscipiendo
deliberantibus accomodata, Una cum ...

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1680

Dies Secunda.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48834)

DIES SECUNDA.

Tessera.

Miserere mei Deus secundum magnam misericordiam tuam, & secundum multitudinem miserationum tuarum dele iniquitatem meam. psalm. 50.

MEDITATIO I.

DE PETRO RESPECTO A CHRISTO,
Seu
DE ADJUMENTIS AD VERAM PENITENTIAM AGENDAM.

Scopus hujus meditationis est, videre, quo potissimum Medio S. Petrus ad penitentiam tantam permotus sit, & quomodo tu quoque illud adhibere debeas.

In primo ergo puncto considera, quando & quomodo S. Petrus ad tantas lacrymas & penitentiam permotus sit; scilicet tunc, quando, teste S. Luca c. 22. *conversus Dominus respexit Petrum*; hic enim aspectus Christi Petro peccatus, veritatis acutissimus gladius transverberavit, & ut loco sanguinis copiosæ lacrymæ fluxerint, effecit. Ex quo primum, idque summè necessarium conversionis & penitentiam adjumentum colligere potes, quod est miseratio Dei ad penitentiam moventis; *Moyse enim dicit, Teste S. Paulo ad Rom. c. 9. Miserebor, cujus misereor: & misericordiam prestabo, cujus misereor. Igitur non solentis, neque currentis, sed miserantis est Dei. Dicit enim Scriptura Pharaoni: Quia in hac ipsum excitavi te, ut ostendam in te virtutem meam, & ut annuntietur nomen meum in universa terra. Ergo, cujus vult, miserebor, & quem vult indurat.* An non ergo merito pro hac misericordia supplicas Deo, clamásque cum S. Davide ps. 50. *Miserere mei, Deus, secundum magnam misericordiam tuam?*

In puncto secundo considera, quòd respectus iste, quo Christus Petrum respexit, non nuda miseratio fuerit, sed etiam illustratio copiosa, quâ Deus bonitatem suam infinitam tam multis argumentis antehac Petro demonstratam

N 2

ipfi

ipſi in mentem revocavit, & illam quaſi querelam Jerem. 17. iterum repetivit: *Obſtupescite caeli ſuper hoc, & terra deſolamini ſehementer, dicit Dominus*: Duo enim miſi fecit Paulus, (& Diſcipulus) meus. *Me deſeruerunt ſuam aqua viva, & foderunt ſibi ciſternas, ciſternas ſuperſticias, qua continere non valent aquas.* Hæc namque illuſtratione errorem ſuum & ſtultitiam ſuam clariffimè agnovit, & trus, atque ad eundem deteſtandum & corrigendum turbare commotus eſt. Vide ergo, quomodo tu quoque, cum Chriſtus ſimili modo reſpicere te paratus ſit, hanc illuſtrationem pariter admittere, & conſideratione tantæ bonitatis tam turpiter à te deſertæ cum Anna Tobiz uxore c. 10. ſuis irremediabilibus lacrymis, dicerèque velis: *Hec, Domine meus, omnia in te uno habens, non te debebam dimittere me.*

In tertio puncto conſidera, quòd S. Petrus non contentus adjumento hoc ex parte Dei præſtito, etiam ipſe ex ſua parte cooperatus ſit, & aliud adjumentum non minùs efficax & neceſſarium adhibuerit, occaſionis ſcilicet, in qua lapſus eſt fugam; nam egreſſus foras eſt, teſte Evangeliſta, ſicque ſiſtens, qui ei peccati & lapſus occaſio fuerant, declinavit quippe ſuſpectum eſſe dolorem, qui non ſufficienter adducit ad relinquendas occaſiones peccati; & qui amoris proculum, perire in illo. Vide ergo & tu, quæ tibi hæc occaſio petra ſcandali fuerit, & memor doctrinæ à Chriſto Marc. 9. datæ: *Si manus tua ſcandalizaverit te, abſcindam eam, & projice abſ te*: occaſionem talem penitus tollere juvat enim non quolibet res adepta, ſed multiplicata radice ſed potius deciſa ex corde radicitus. Hinc S. Auguſtinus ad ritè agendam pœnitentiam l. 2. conf. c. 12. primo ſcopetebat occaſionis ſubtractionem, deinde primùm eſtendi virtutem, & affectionis ſanitatem; quia non ignoſcebat videlicet, quòd, ſicut in peſtilentibus locis ſententia tractus aër latentem corporibus morbum injicit, ita in peccata conſuetudine ac converſatione maxima mala habentur, etiam ſi ſtatim incommodum non ſentiantur.

MEDITATIO II.

DE PETRO VINCENTE

Seu

DE IMPEDIMENTIS POENITENTIAE REMOVENDIS.

SCopus hujus meditationis est cognoscere, quænam impedimenta præcipuè S. Petro obstiterint, aut certè obstare poterint ad poenitentiam agendam, & quàm efficaciter, fortiterque ea removerit, tibi que iterum in ordine ad eundem finem, pulchrum imitationis exemplum reliquerit.

In primo itaque puncto primum impedimentum poenitentia, quod S. Petro obstiterat, considera, difficultatis scilicet horrorem; hunc enim maximè obstare poenitentia, fat clarè Thomas Kemp. l. 1. c. 25. insinuavit, dum dixit: *Vnam est, quod multos à profectu & ferventi emendatione retrahit, horror difficultatis seu labor certaminis.* Sed hoc impedimentum fortiter vicit D. Petrus, dum non tam ad difficultatem hanc, quàm paratum Dei auxilium respexit. Meminit namque, quod Servator Matt. 11. dixerit: *Tollite jugum meum super vos; jugum enim meum suave est, & onus leve,* propter gratia scilicet actualis conferendæ copiam. Vide ergo, an non & tibi hoc impedimentum hactenus obstiterit, & eodem, quo D. Petrus, modo vincere stude. Eum in finem revolve, quid Angelus custos quondam Clienti suo dixerit simile impedimentum habenti; cum enim huic Juveni ingens gigas apparuisset, & ipse ad certamen ab eo vocatus, congregari horreret, Angelus ei assistens hortatus est, ut tantùm animosè invaderet illum, mox enim se auxilium præstiturum, quod cum fecisset, absque difficultate Gigantem superavit. Idem ergo & à tuo custode Angelo, ipsòque Deo fieri puta, ideòque generosè aggredere difficultatem, & mox auxilium experiere; nam, ut idem pius Author l. c. dixit, *illi maximè præ cæteris in virtutibus proficiunt, qui ea, quæ sibi magis gravia & contraria sunt, viriliter vincere nituntur; nam ibi homo plus proficit, & gratiam meretur ampliore, ubi magis se ipsum vincit, & in spiritu mortificat.*

In secundo puncto secundum impedimentum considerandum, quod est falsa persuasio, quâ homines peccatores sibi persuadent, nimis triste & melancholicum esse, pœnitentiam agendam cum talis pœnitens illud S. Bernardi dictum (quod Martinus Faber in conc. 4. de S. Magd. refert) usurpare debeat: *Primum est mihi propositum, nunquam videndi, quousque ad diem ex ore DEI illa verba: Venite benedicti, neque a terra desinam, donec liber sim ab illa sententia: Ite maledicti in ignem aeternum.* Sed & hoc impedimentum facile rejectum Petrus, quia jugum Domini suave esse, non modò firmè credidit, sed propriâ etiam experienciâ didicit, unde & in prima sua Epistola c. 1. Christianos ad ejusmodi tentationem vincendam propositâ lætitiâ secutura hortatur dicens: *quo exultabitis, modicum nunc si oportet contristari in vobis tentationibus.* quanta autem sit hæc lætitia futura, paulo post insinuat his verbis: *Credentes autem exultabitis lætitiâ inenarrabili & glorificata, reportantes finem suorum prostra salutem animarum.* Vide ergo & tu, an non tibi quæ hoc impedimentum hætenus obstiterit, & falsam tuam opinionem corrige, certò tibi persuadens, majores te soliorumque consolationes reperiturum in pœnitentia, quam in ter mundanas consolationes, cum, si gaudium est in hoc Mundo, hoc utique possideat pura conscientia, teste propheta I. 2. c. 6. hujus autem certissimum testimonium dicitur: *lacrymæ pœnitentis, ut quæ, teste S. Augustino l. 11. affertur, sunt aqua salutaris, per quam omne peccatum deletur.* Unde meritò S. Chrysostomus ho. 12. in Epist. ad Coloss. ait, *nihil esse his lacrymæ jucundius, & quorum visu illi sunt jucundiores. Sciunt, qui lugent, quantum hæc res habeat voluptatem, illam videlicet, de qua Servator Matt. 5. dicitur: Beati, qui lugent, quantum consolabuntur.*

In tertio puncto considera tertium impedimentum, quod est respectus hominum, à quo, sicut S. Petrus ad peccatum inductum fuisse cognovit, ita, ne deinceps amplius à pœnitentia impediret, sedulò cavet, unde in sua Epist. 1. c. 3. dicitur: *quodque ad eundem respectum & timorem hominum vitium dum sollicitè hortatur, dum ait: Et quis est, qui vobis necesse est boni amulatores fueritis? sed & si quid patimini propter iustitiam beati. Timorem autem eorum ne timueritis.*

non conturbemini; Dominum autem Christum sanctificate in cordibus vestris. Considera ergo, an non & tibi respectus iste non modicum ad pœnitentiam obstaculum objecerit? an non apud te quoque, in animo saltem, auditum sit vulgare illud: *quid dicent homines?* quare vel deinceps corrige timorem istum, seriò conferens causas, ob quas DEUM magis respicere & timere, quàm homines debeas, cum horum favor sit vanus, instabilis, infirmus, & parvus; divinus autem favor solidus, constans, liberalis, potentissimus, atque adeò plus appetendus, quàm omnium hominum maximus favor. Dic ergo & tu, si homines abstertere à pœnitentia volunt, cum S. Petro: *Obedire (& respicere ac placere) oportet DEO magis, quàm hominibus;* si enim hominibus placerem, Christi servus non essem. Oculi ergo mei deinceps semper ad Dominum stant directi.

DIES TERTIA.

Tessera.

Domine patientiam habe in me, & omnia reddam tibi.
Matt. 18.

MEDITATIO I.

DE FERVENTE PETRO.

Scopus hujus Meditationis est, cognoscere fructus pœnitentiæ, quos S. Petrus ex sua conversione retulit, ut & tu per illos ad similem pœnitentiam exciteris.

In primo puncto considera primum fructum pœnitentiæ; qui in ipsum Deum redundabas, amor scilicet vehementissimus, quo D. Petrus in Deum rapiebatur ex consideratione præteriti peccati, cum enim ipse Christus Luc. c. 7. dixerit, eum, cui plus dimittitur, plus diligere, æquissimum meritò agnoscebat, ut, quoniam tam gravem culpam sibi tam benignè remiserat Christus, ardentius quoque ipsum diligeret; hinc Jo. 21. rogatus à Christo, an ipsum plus his (cæteris scilicet Apostolis) diligeret, intrepidè respondit: *Tu scis, Domine, quia amo te.* Cum ergo & tibi non unum duntaxat, sed tot, tamque gravia peccata, & quidem toties remissa esse agnoscas, vide nunc, quàm efficacem stimulum ad similem,